

## Getuigenis Tom Van Hoof Mad Men en Marathons

Antwerpen 1997 of 1998. Ik was 26 of 27 jaar. Donderdagnacht rond 6u00, het was nog donker en koud buiten ergens eind oktober. Maar binnen was het stikkend warm van de ambiance in bruin café Tafeltje Rond met zicht op dé kathedraal. Er werd stevig op de tafels gedanst. Ik ook uiteraard. Hoewel “dansen” kon je dat niet echt noemen.

Hij zag mij niet, maar ik hem wel. Beetje wazig van té veel pintjes maar ik was er zeker van: mijn baas was net vertrokken voor een, godbetert, ochtendloopje. In mijn herinnering (en ik ben daar bijna zeker van) heeft hij me toen gelukkig niet gezien. Mad Man dacht ik, dat zou ik nooit doen. Wellicht mocht hij me gezien hebben, zou hij 't zelfde gedacht hebben van mij. Over 3 uurtjes na een frisse douche vrijdagochtend rond 9u zouden we er weer keihard invliegen in de geweldige kantoren op de Grote Markt van reclamebureau MORAEI, genoemd naar zijn oprichter Hugo Morael. Ik heb hem het nooit durven vertellen in de bijna 6 jaar dat we samenwerkten, dat ik hem daar toen heb gezien.

Enkele weken of maanden later na die bewuste nacht hadden we een bespreking met klant Paul Vermeulen van AIG Insurance. Over de campagnes van AIG maar ook over de wervingscampagnes met Roularta (Trends magazine) voor MMC, de Managers Marathon Club. Voor de niet-anciens: Hugo mijn baas en klant Paul waren fervente MMC-ers in de beginjaren van de club. Ik keek zakelijk enorm naar hen op, maar marathons lopen daar moest je toch goed gek voor zijn. Wat was daar nu aan in godsnaam.

Twaalf jaar later : januari 2009. Ik was 38 en op tafels dansen in de week om 6u 's ochtends moest al zeker een decennium geleden zijn, drink ik fletse koffie in het IBIS hotel in Aalst. Voor mijn intake gesprek met de bewonderenswaardige man wiens naam ik al vele malen gehoord had: Wilfried Silon. Zijn eerste boek Durven Dromen las ik in 1 ruk uit. Vele loopjes om 5u45 's ochtends langs de jachtpaden van het Albertkanaal heb ik dat jaar gelopen. Ik kruiste er andere lopers en fietsers en de fanatieke nachtvisser in tentjes & campers en totale camouflageoutfits. En ik ontmoette er op dinsdagochtenden nachtbrakers op de trappen van de Versuz (voor de ouderen de voormalige Dockside in Hasselt) die me stevig nariepen en voor gek verklaarden. Ik wist wel beter.

In november 2009 in gezelschap van mijn aller- aller- allerliefste Wendy, liep ik in 3u59 mijn eerste 26.2 mijl in New York. Liefje dankjewel om er altijd bij te zijn en me naar de finish te roepen. Toen in NY (en nogmaals sorry dat ik je toen in Central Park, asfalt stampend in de laatste kilometer, niet gezien heb) en later ook in Nice, in Edinburgh, in Rotterdam, in Ieper, in Berlijn, in ...

Hoog tijd dat ik er terug eens werk van maak, want het is alweer 2 jaar geleden dat ik een marathon finisher was.